

Sygn. akt V CSK 137/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa R. M.

przeciwko P. [...] S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 października 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 10 października 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego P. [...] S.A. z siedzibą w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 10 października 2013 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob.: postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, niepubl.; postanowienie SN

z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, niepubl.). Skarżącego obciążał obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienie SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, niepubl.; postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, niepubl.). Skarżący odniósł przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania do potrzeby wykładni art. 23, 24, 446 i 448 k.c. w zakresie tego, czy uczucia i więzi rodzinne pomiędzy członkami rodziny można zakwalifikować jako dobro osobiste oraz w zakresie dopuszczalności i charakteru roszczeń członków rodziny osoby zmarłej. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawił jednak argumentacji jurystycznej wykazującej, że przedstawione wątpliwości wywołują obecnie problemy w wykładni prawa, tym bardziej, iż problemy te były przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego i nie wymagają dalszych wyjaśnień (zob. m. in.: postanowienie składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2014 r., III CZP 2/14; wyrok z dnia 16 kwietnia 2014 r., sygn. akt V CSK 320/13, niepubl., postanowienie z dnia 10 kwietnia 2014 r., sygn. akt IV CSK 623/13, niepubl., uchwałę z dnia 12 grudnia 2013 r., sygn. akt III CZP 74/13, Biuletyn SN 2013, nr 12, s. 14, uchwałę z dnia 20 grudnia 2012 r., sygn. akt III CZP 93/12, OSNC 2013, nr 7 – 8, poz. 84, Biuletyn SN 2012, nr 12, s. 11, uchwałę z dnia 7 listopada 2012 r., sygn. akt III CZP 67/12, OSNC 2013, nr 4, poz. 45, Biuletyn SN 2012, nr 11, s. 7, wyrok z dnia 11 lipca 2012 r., sygn. akt II CSK 677/11, niepubl., wyrok z dnia 15 marca 2012 r., sygn. akt I CSK 314/11, niepubl., uchwałę z dnia 13 lipca 2011 r., sygn. akt III CZP 32/11, OSNC 2012, nr 1, poz. 10, Biuletyn SN 2011, nr 7, s. 9, wyrok z dnia 25 maja 2011 r., sygn. akt II CSK 537/10, niepubl., wyrok z dnia 11 maja 2011 r., sygn. akt I CSK 621/10, niepubl., wyrok z dnia 10 listopada 2010 r., sygn. akt II CSK 248/10, Biuletyn SN 2011, nr 3, s. 13, OSNC Zbiór Dodatkowy nr B/2011, poz. 44, uchwałę z dnia 22 października 2010 r., sygn. akt III CZP 76/10, OSNC Zbiór Dodatkowy nr B/2011, poz. 42, Biuletyn SN 2010, nr 10, s. 11, wyrok z dnia 14 stycznia 2010 r., sygn. akt IV CSK 307/09, OSNC Zbiór Dodatkowy nr C/2010, poz. 91, wyrok z dnia 2 grudnia 2009 r., sygn. akt I CSK 149/09, niepubl., wyrok z dnia

16 maja 2008 r., sygn. akt III CSK 386/07, OSNC Zbiór Dodatkowy nr B/2009, poz. 50, wyrok z dnia 6 lutego 2008 r., sygn. akt II CSK 459/07, niepubl., wyrok z dnia 24 października 2007 r., sygn. akt IV CSK 192/07, OSNC Zbiór Dodatkowy nr C/2008, poz. 86, wyrok z dnia 22 lipca 2004 r., sygn. akt II CK 479/03, niepubl., wyrok z dnia 30 czerwca 2004 r., sygn. akt IV CK 445/03, niepubl., wyrok z dnia 25 lutego 2004 r., sygn. akt II CK 17/03, niepubl., wyrok z dnia 15 października 2002 r., sygn. akt II CKN 985/00, niepubl.).

Wobec powyższego i w braku innych przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]